

**Kiss Judit Ágnes**

## **Újrahasznos**

Mert Isten a maga brutális módján  
gyengéd volt hozzám, néhány csillagot  
dobott fejemre, mikor elrabolt,  
és béklyónak hegláncokat rakott rám.

Felhasznált végül gazdaságosan,  
a méhemből lakóhajót csinálván,  
bordáimból lett régi háznak állvány,  
szememből lámpa pislog álmosan.

Hajam egy ország rossz hegedűjére  
feszítette ki húrnak, bőrömet  
dobnak szögezze föl Európára,

míg nyelvemet harangként verte félre.  
Bár elfogyhatnék végre! nem lehet.  
Orromból verssé csapódik a pára.

48

## **Fájdal (bérszonett)**

Nem hoz se pénzt, se kétes hírnevet.  
Nem elég vicces, nem elég parázna,  
s benned sincs – erőlködni is hiába –  
semmi olyan, mi érdekes lehet.

Nem vagy se jobb, se bal, se szent tehén,  
se népszerű celeb, csak önmagad,  
s mi egy-egy munka végén megmarad,  
meghalni sok, megélni túl kevés.

De ne panaszkodj, hogyha ez jutott.  
Maradj fölöslegesnek, mint a vers,  
komor harang, mit olykor félreversz,

maradj szobád kongó ürességében  
az esedékes kis honorra várván,  
mint elsziget, mint irodalmi zárvány.

Miklya Zsolt

## Aki bújt, bújt...

*Koszorú egy szonettregényből*

1

Hintázva dúdlok nektek zenét.  
Pad alatt összekulcsolom a lábam.  
A kulcs ott billeg a bordakosárban.  
Jelet rajzol a hát, kebel, derék.

Kérdőjelet. Óhajtót. Felkiáltót.  
A kijelentés impulzusai,  
da-damm, da-damm, lüktető pontjai  
egész testünket lenni aktiválók.

A pad felett csak büszkeség dagad.  
Hogy meghalni vagy szeretni születtem,  
nem beszélgetünk róla a szünetben,

arról a test beszél a pad alatt.  
Óra közben hintázni nem szabad.  
Nem lehet mindenki fegyelmezetlen.

2

Nem lehet mindenki fegyelmezetlen,  
az ábrándozás, nézd, hová vezet,  
megint hiányos lesz a füzeted,  
pedig most jönne a ...*rendületlen*.

Én azt hittem, nem baj, ha rendülök,  
bölcső is ring, a sír is beledobban,  
a sors kezét nem tarthatom titokban,  
nyugton maradnék én, amíg ülök,

de nyugtalan leszek, amint felállok,  
egy ezredév a szívemig szalad,  
s amíg a járdán ugróiskolázok,

így felesel a kis cserépdarab:  
Füzet, cserép nem lehet lendületlen,  
bölcsődet rugdosod a nagyszünetben.

## 3

Bölcsődet rugdosod a nagyszünetben,  
magadban dúdolod óra alatt,  
az nem lehet, hogy annyi szív hasad,  
az nem lehet, hogy hiába születtem,

nem lehet, hogy csak sorvadoznak itten  
hősök igába kulcsolt lábai,  
a rendületlent ki találta ki,  
a sors, a költő vagy talán az Isten?

Fiam, magának mi lelte szemét?  
Mi az, mit kétes távolban találhat?  
Csalódni fog, és megfojtja a bánat,

ha nem figyel. Elveszti mindenét.  
Ne mondja, távol meglelem hazámat.  
Itthon vagy, nézz körül, te kis szemét!

## 4

Itthon vagy, nézz körül, te kis szemét,  
az álmodozás nem segíthet rajtad.  
Magadat ki-be hiába takartad.  
Hiába vágytad mások örömét.

A Hét Torony rabjai láncra verve,  
szelet várnak a Boszporusz felől,  
Bálint úr zsoltárt mormolgat belül,  
míg haza vágyik minden csontja, szerve.

Feltámadó hintapolitikája  
a tömlöcben sem igazán csitul.  
Hadak ura is maradhat alul,

megpróbál az Úr minden sima száját.  
A tenger felől keleti szél támad,  
a rabtenyér tömlőcfalhoz simul.

## 5

A rabtenyér tömlőcfalhoz simul,  
a kerítésen csontsovány kezek,  
aki bújt, bújt, aki nem, nem, megyek,  
tanrend az iskolához idomul.

A napközis tanár, míg álldogál,  
bújócskázik az úttörőcsapat,  
a sok terem, folyosó hívogat,  
van hová bújni, van, ki rád talál.

Osonva hagyod el a legtöbb termet,  
a folyosón görnyedve siklasz el,  
nyúlánk vagy, nem egy bújócskázó termet,

bár játék közben ez nem érdekel,  
az apacsfal itt van, egész közel,  
a diri fia ugyanolyan gyermek.

6

A diri fia ugyanolyan gyermek,  
bőrödön érzed, míg lehorzsolod,  
mindig akad horzsolatató dolog,  
úgy nézel ki, mint akit bottal vernek.

Pedig csak magad vered, jól tudod,  
megtanultál a láb elé vetődni,  
árnyékra is tudsz, s este ágyba dőlni,  
ha vetődésekkel telt a napod.

Érzékeled, ha rúgni készülődik  
az ellenfél, rohan feléd vadul,  
sápadtarcú vagy, amíg ő pirul,

szintet váltasz, ő csak átszíneződik.  
Nem is sejti, hogy elébe vetődik  
a stréber, aki örökké tanul.

7

A stréber, aki örökké tanul,  
úgy barátkozik gyanús örökével,  
a fák közé lopódzó bodzanéppel,  
papsajtot majszol, kökényt, szótlantul.

Homokporondon birkózik a bajnok,  
övé az udvar, ő a Cintula,  
miatta járok ritkán moziba,  
a leckét értem úgy is, ha zavartok.

Minden tagommal érzem, ő az ász,  
porond nélkül is tudom, hogyan ver meg,  
kiszámítható, nem tör rám a frász,

a győzhetnék se. Kit szíjjal nevelnek,  
annak is kell még egy kis apanázs.  
Engem fiukká fogadnak a termek.

## 8

Engem fiukká fogadnak a termek,  
itt élni kell, és halni is, tudom,  
veszíteni készít fel mentorom,  
míg zsendülő győzelemre nevelnek.

A párttal és a néppel egy utunk  
több lesz egy döntőn bekapott köténnyel,  
vetődni tudsz, de nem vetődhetsz szíjjel,  
a pályán hű kebelt és vért adunk.

Minden tagommal érzem, győz a máz,  
a falakon zöld olajláb az élet,  
végigsimítom naponta, nem félek,

csak attól, ami belül kaparász,  
hogy álmom igaz, összedől a ház,  
hol éltem, s ahol ezután nem élek.

## 9

Hol éltem, s ahol ezután nem élek,  
tégláról téglára hordja apám  
az anyagot az újhoz, én a fán  
fürkészem még a horizontot, tényleg.

Kalózhajó közelít, kapitány!  
Mitévők legyünk? Kincseinkért jönnek.  
Ha téglajegyre váltjuk, elköszönnek.  
Egy építkezés mindig jó irány.

A pedagóguskölcsön megold mindent.  
Nincs annál erősebb kötőanyag.  
Jó káder téгла lesz vagy vakolat.

A fal nem ismer ismeretlen istent.  
A házaikat megoldjuk mi itt lent.  
Az eget meg hódítjuk, mert szabad.

10

Az eget meghódítjuk, mert szabad,  
nem tanul vektorgeometriát,  
mindig betartja az elliptikát,  
tömegeket tart pályáján a Nap.

A pálya síkját súroló sugár –  
az adott bolygó vezérsugara –  
adott időintervallum alatt  
azonos területen hatol át.

Itt nincs kecmec, a pályamester téved,  
ha nem a szabályok szerint tanít,  
ha szemed kétes távolokba réved,

Kepler törvénye útba igazít.  
Csak valaki tarthat meg valakit.  
Létezik ennél maradandóbb képlet?

11

Létezik ennél maradandóbb képlet?  
Mérd meg a szíved vezérsugarát,  
mi máshoz köt, hány centi, hány karát,  
ki előtt hajtasz, ki előtt nem, térdet.

Itt az a kérdés, labdába ki rúg.  
Jó káderekre van szükség eltársak,  
kik pályabiztos játékosává válnak.  
A kapuhoz nem vezet alagút.

Csak kiskapu. A kert ajtaját, hátul,  
egy kallantyúval zárta nagyapa  
a tyúkok elől, nem nyílt ki magátul,

vonzott a túlérett gyümölcs szaga.  
Mondanom sem kellett, hogy szezám, tárulj,  
magától adta gyümölcsét a fa.

## 12

Magától adja gyümölcsét a fa,  
teremt új országot, új Eldorádót,  
hol eltemethetjük a sunyiságot,  
és nélkülözni nem fogunk soha?

Elmúlt idők homályán túljutunk,  
jó terveink nyomán a pálya épül,  
hol rothadó világon győzni készül  
az ifjúság, s minden hű bajnokunk.

Mégis, a bajnak mi lehet oka?  
Miért suny mindenki a falnak dőlve?  
Már nem játszunk, a bújócskának vége.

Már hazatért a leégett csapat.  
De ki tudná megmondani előre,  
a holnap milyen csapdát tartogat?

## 13

A holnap milyen csapdát tartogat?  
Hunyó vagyok megint, falumra dőlve  
számolom össze minden felmenőmet,  
kit, melyik szélről hozott a fogat

a parlagra, megélhetést keresve,  
felparcellázott csapda hívogat,  
húnek maradni, ott, hol zsákokat  
cipel a vállán minden súlyos este,

s mázsányi szempillák mögött egy kék hegy  
integet, gyere, én ismerlek téged,  
az iramlásaid, az árkokat,

a kerítésen átvetett magad,  
hogyan szakad itt minden kapcsolat,  
rétegek között tűnik el a lényeg.

## 14

Rétegek között tűnik el a lényeg,  
mi összetartott, fölösleg marad,  
tég lákat nem köt össze vakolat,  
inkább pereg, le, itt is, ott is, nézd meg.

Aki bújt, bújt, aki nem, nem, megyek,  
jut eszembe, de mégsem indulok,  
kinőttem már, kisiskolás dolog,  
engem keresnek, régóta, lehet.

A búvóhelyeim ezer alakban  
titkot őriznek minden változatban,  
de titkaim vad erő szórja szét,

száraz vihar jön, rázza mindenét,  
*megőrülök* – villan szeme sokakban,  
hintázva dúdlok nektek zenét.

15

Hintázva dúdlok nektek zenét.  
Nem lehet mindenki fegyelmezetlen.  
Bölcsődet rugdosod a nagyszünetben.  
Itthon vagy, nézz körül, te kis szemét!

A rabtenyér tömlőcfalhoz simul,  
a diri fia ugyanolyan gyermek.  
A stréber, aki örökké tanul.  
Fiukká fogadnak engem a termek.

Hol éltem, s ahol ezután nem élek,  
az eget meghódítjuk, mert szabad.  
Létezik ennél maradandóbb képlet?

Magától adja gyümölcsét a fa.  
A holnap milyen csapdát tartogat?  
Rétegek között tűnik el a lényeg.